

עד עלות השחר: (ט) וירא כי לא יוכל לו ויגע בכפי ירכו

בעל חתורים

(ט) ויגע בכפי ירכו. לראות אם תואם מלה כמותו אם היו לו ממצאים שחלקאים אין להם קפסרים - פרק העלינו של הריגן. מקום כת חידך. ראה עורך ערך עירק וערך קפסר. אין נמי לסתלו מן הפעודה, לפי שנת משפטה הוכחה שהחומר העכשווי בימי ירכו. נגטסרא לא לטולו ירכו, קולית תירך התקיע בקלבשת. קריי בת. על שם שהבר שעה במנין כפפ של קדרה^{טט} שי למורה

נו. לשון עניבת - ויהיה "ויאבק" כמו ויחבק. כי אותיות אחת"ע מתחלפים. (באර מים חיים). זו. קוליות תירך - עצם הירך. עצם הפטום משני קצוטוי ויש בתוכו מוח או חיל ריק נקרא "קולית". ראה בפסכת חולין דף קכח וברטב"ס הלכות טומאת מת פרק בה. וזאת, הוא הפרק העלינו של הרגל.

נה. התקוע בקלבשת - קלבשת הוא העצם שבמנון שתירך פקיע בו. עפי רשי' במסכת שבת דר' קבח ואומר לעני רשי'*)

נש. על שם שהבר שעה במנון כמיון כף של קדרה - הקבר שעל הקוליות הוא בבוה ועגל כמו כף של קדרה, לנו נקרא "כף תירך". עפי מלכה של תורה. ומי בזיה ציר עצמות הרגל של בהמתה, בשבייל להראות בלירוב את ציר תירך וגיד הנשה שבבר שוף תירך. זה לשון

ציבור עצמות הרגל של בהמתה
ציבור נא למפריש העין בקיזוב ולבודו
ואני מינער לכיינע הלכה למושבון

תלויות השורה

תלירות אחר

וירא כי לא. ס' חותמר בראשית*

רש"י

עניבת, שבון דרך שניים שמתוחצים להפיל איש את רעהו, שחובקו ואובקו בורועותיו. ופרשיו רוזל שהוא שרו של עשו. (בו) ויגע בכף ירכו, קולית תירך התקיע בקלבשת. קריי בת. כפפ של קדרה^{טט}

שי למורה

נו. לשון עניבת - ויהיה "ויאבק" כמו ויחבק. כי אותיות אחת"ע מתחלפים. (באר מים חיים). זו. קוליות תירך - עצם הירך. עצם הפטום משני קצוטוי ויש בתוכו מוח או חיל ריק נקרא "קולית". ראה בפסכת חולין דף קכח וברטב"ס הלכות טומאת מת פרק בה. וזאת, הוא הפרק העלינו של הרגל.

הרמב"ם בהלכות מאכלות אסורות (פרק ח'א), גיד הנשה נהוג בבהמתה ומזה הטעוריין, ואפללו בנהלות וטרפות שלתן. ונוהג בשליל (אברה שחוצא מן תקתקה לאמר הטעייה) ובבקדים (בקחות שחזרשו להרקבנות) בין קדשים הנאכלים בין קדשים שאינן נאכלין. ונוהג בירך של ימין ובירך של שמאל. ואין אסור מן התורה אלא שעל כף תירך בלבד, שנאמר "אשׁר על כף תירך" אכל שר האגיד שלמעלה מן תוף ושלמטה עד סופו, וכן חלב שעל הגיד, אין אסור אלא מדברי סופרים. ועני גדים הן, הפנימי הקטן לעצם, אסור מן התורה. והעליון, כלו אסור מדבריהם. לאוכל מגיד הנשה הפנימי מפחים שעל הperf, לזהה. ואם אכל מחלבו או משלאר הגיד הפנימי או מכל החיצון, מפניו אותו מכת מרודות. וכמה שעור איליה, בזית. ואם אכל הגיד שעל הperf כלו, אף על פי שאין בו בזית, לזהה, מפני שהוא כבירה בפני עצמה.

שער ציון

60. חולין דף צ'א. 61. בראשית רבבה עג, עח, ג.

רמב"ן פרשת וישלח (כו) וירא כי לא יוכל לו - מלאכי גבורי כה עושי דברו, ועל כן לא יכול לו המלך להזיקו, כי לא הורשה רק במה שעשה עמו להקע כף ירכו. ואמרו בבראשית הרבה (עז ג) נגע בכל הצדיקים שעתידין להיות מהם, זה דורו של שמד. והענין כי המאורע כלו רמז לדורותיו שהיה דור בזרעו של יעקב יתגבר עשו עליהם עד שהיה קרוב לקעק בעיצתו, והיה זה דור אחד ביום חכמי המשנה כדור של רבבי יהודה בן בבא וחביריו, כמו שאמרו (שהש"ר ב ז) אמר רבבי חייא ברABA אם יאמר לי אדם תן נפשך על קדושת שמו של הקדוש ברוך הוא אני נתן ובלבד שהרגוני מיד, אבל בדורו של שמד אני יכול לסביר, ומה היו עושים בדורו של שמד, היו מביאין כדוריות של ברזל ומלבניין אותן באור ונונתני אותן תחת שיחיהן ומשיאין נפשותיהן מהן. יש דורות אחרים שעשו עמן כזה וייתר רע מזה, והכל סבלנו ו עבר علينا, כמו שרמז יבא יעקב שלם: